

Oponentský posudek bakalářské práce

**Název práce: BRATŘI KARAMAZOVI: Herecké téma ve vztahu k postavám
(Podmínky tvůrčí spolupráce herce/herečky a režiséra/ky)**

Autor práce: Aminata Keita

Aminata Keita se ve své bakalářské práci na základě zkušeností ze zkoušení své úspěšné bakalářské inscenace *Bratři Karamazovi* zabývá vztahem vnitřního tématu herce a vnitřního tématu postavy. V tomto smyslu se při své reflexi zkušebního procesu z pozice režisérky soustředí především na vytváření podmínek a předpokladů, které slouží rozvíjení vnitřního tématu herců a nalézání odpovídajícího scénického výrazu. Jako hlavní důvod dramaturgické volby Schormovy dramaturgie Dostojevského *Bratrů Karamazových* diplomantka uvádí možnost „ideálního obsazení“ herci daného ročníku a potenciál textu pro „rozvíjení tvůrčích schopností a osobních témat“ všech účastníků inscenačního procesu. Mluví v této souvislosti o „herecké dramaturgii“ a dokládá to charakteristikou specifických osobnostních a hereckých dispozic představitelů jednotlivých rolí. Poněkud překvapivě však opomíjí rozvinout témata, která v textu oslovují ji samotnou, mohou oslovit diváky a vytvořit tematickou klenbu inscenace.

Aminata Keita v práci posléze přehledně dokumentuje strukturování scénického prostoru s jeho dramatickým potenciálem i metaforickými přesahy. Větší část práce pak věnuje reflexi zkušenosti jednotlivých situací a hledání odpovídajícího hereckého výrazu při utváření postav. Projevuje zde smysl pro konkrétnost, motivaci hereckého jednání i systematické strukturování významových souvislostí, což bylo patrné i v jejím režijním uchopení scénického díla. Jak Aminata Keita sama uvádí při reflexi inscenačního procesu, herci v její inscenaci *Bratrů Karamazových* skutečně nejednou předčili očekávání spojená s klauzurní inscenací. Zvláště Čeněk Vaculík v roli starého Karamazova a Viktor Kuzník v roli Smerďakova překvapili vyzrálým a mnohvrstevnatým herectvím, které se opíralo o pevné režijní vedení při utváření konkrétních situací. Pro úplnost je na druhé straně třeba podotknout, že místy byl v inscenaci patrný sklon k hereckému sebeprožívání, užití poněkud patetických scénických prostředků a ne vždy se dařilo při přechodech mezi situacemi udržet rytmus a organickou provázanost s celkem inscenační struktury. Vnímám to však jako dílčí

nedostatky, které odpovídají míře zkušeností tvůrců a v mých očích zásadním způsobem nesnižují hodnotu v mnoha směrech mimořádné bakalářské inscenace.

Navzdory celkově kladnému hodnocení inscenace i vlastním sympatiím k diplomantčině důrazu na partnerskou spolupráci režiséra s hercem i respektování hercovy tvůrčí osobnosti, nemohu se ubránit otázce, nakolik má být samotné „obsazení“ a „rozvíjení tvůrčího potenciálu a osobních témat“ inscenátorů rozhodující výzvou pro vznik scénického díla? Není to pouze předpoklad, abychom se dokázali otevřít tématům a výzvám, které nás přesahují? Nepramení v inscenaci místy patrný sklon k patosu a sebeprožívání právě ze sebestředné orientace na osobní témata a vlastní tvořivost na úkor otevírání se hlubšímu smyslu díla a jeho vnímání v širších souvislostech naší současnosti?

Písemná práce Aminaty Keity spolu s její bakalářskou klauzurní inscenací Schormovy dramatisace Dostojevského *Bratrů Karamazových* dokládá diplomantčinu schopnost systematického a analytického myšlení i citlivého vnímání herecké práce. Práce je dobře koncipovaná, přehledně členěná a čtivá. Práci doporučuji k obhajobě.

V Praze 22. 6. 2018

doc. Jakub Korčák